(53)

யாரும் படிக்காத கடிதம்

மதிப்பிற்கும் மரியாதைக்கும் உரிய நண்பர் ராசிபுரம் ராமு அவர்களுக்கு. தங்கள் இளமைக்கால நண்பன் எஸ். நடராஜன் எழுதிக்கொண்டது... வணக்கம்.

என்னைத் தங்களுக்கு நினைவிருக்கக் கூடும் என்றே நம்புகிறேன். மறந்திருக்க மாட்டீர்கள் என்றும் நம்புகிறேன். தினமும் நூற்றுக்கணக்கான மக்களோடு பழகி, அவர்களின் குறைகளைக் கேட்டு, முடிந்த உதவிகளை அலுக்காமல் செய்கிற தங்களைப் போன்ற பிரமுகருக்கு என்னையும் ஞாபகத்தில் வைத்திருக்கச் சாத்தியமுண்டா என்றே அஞ்சுகிறேன். ஆனாலும், எனக்குள் ஒரு நம்பிக்கை; ஓர் அகல் விளக்கின் கையகல வெளிச்சம் மாதிரி, ஒரு சந்தோஷம். சமீபத்தில் வழுதாவூரில் நீங்கள் பேசிய ஒரு கூட்டத்தை நான் கேட்க நேர்ந்தது. எதிர்க்கட்சிப் பிரமுகர் ஒருவரைக் குறிப்பிட்டு, 'உன் கடந்த கால வாழக்கையை நினைத்துப்பார். நீ நேற்று எங்கு இருந்தாய், எப்படி இருந்தாய், எவ்வாறு வாழ்ந்தாய் என்பதை மறந்துவிடாதே...' என்றெல்லாம் எச்சரிக்கைச் செய்து அற்புதமாகப் பேசினீர்கள். இதன் மூலம், கடந்தகால வாழ்க்கையைத் தாங்கள் மறப்பவர் அல்லர் என்ற எண்ணம் எனக்கு உறுதிப்பட்டது. அதன் விளைவாகவே இக்கடிதம்.

இருபது வருஷத்துக்கு முந்தைய கதையைத் தங்களுக்கு நான் நினைவுபடுத்த வேண்டியுள்ளது. மன்னிக்க வேண்டும். தங்கள் தந்தையார் செஞ்சிக்குப் பக்கத்தில் ஏதோ வியாபாரம் செய்து நொடித்துப் போய், 'கெட்டும் பட்டணம் சேர்' என்ற பழமொழிக் கேற்ப, நம் ஊருக்கு வந்தாராம். மனைவி, நான்கு குழந்தைகள் சகிதம், பெட்டி, படுக்கை, பாத்திரங்கள் சகிதம் பஸ் ஸ்டாண்டில் நின்று எங்கு போவது என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்த தங்கள்

தந்தையாரை அதிர்ஷ்டவசமாக என் அப்பா சந்திக்க நேர்ந்ததாம். தங்கள் குடும்பத்தின் நிர்க்கதியான நிலையை உணர்ந்த என் அப்பா, தன்னுடனேயே எல்லோரையும் அழைத்து வந்து, எங்கள் வீட்டுப் பக்கத்திலேயே உள்ள காடி கானா பகுதியில் தங்க வைத்தாராம். தங்கள் தந்தையாருக்கு என் அப்பா சிபார்சின் பேரில், எங்கோ வேலை கிடைத்ததாம். அதுமட்டுமல்லாமல், அடுத்த மாதச் சம்பளம் வரும்வரை அரிசி பருப்பு முதலியவையும் கொடுத்து, தங்கள் குடும்பம் அங்கு தங்கி இருக்கும் வரை வாடகையே பெற்றுக் கொள்ளாமலும் இருந்தாராம் என் அப்பா.

நண்பரே! இதையெல்லாம் இங்குச் சொல்வதற்கு நான் மிகவும் வருந்துகிறேன். செய்த உதவிகளைச் சொல்லிக் காட்டுவது என்பது மனித இழிகுணங்களிலேயே கடைசிக் கழிசடைத்தனம் என்பதை நான் அறிவேன். எனினும் இதை இங்குச் சொல்லக் காரணம், இது மாதிரி உதவி கோரி வரும் கடிதங்களைத் தாங்கள் படிப்பதில்லை எனவும், இவ்வகைக் கடிதங்களுக்குத் தங்கள் பெயரில் தங்கள் செயலாளரே, படித்து “கவனிக்கப்படும். ஆவன செய்யப்படும். உரிய நபரின் கவனத்துக்கு அனுப்பப்படுகிறது” என்றும் எழுதி அனுப்பி விடுவதாகவும் கேள்விப்பட்டேன். என் முந்தைய கடிதத்துக்கும் தங்கள் செயலாளரே கையெழுத்திட்டுக் கடிதம் எழுதி இருந்தார். அவருக்கும்கூட, எனக்கும் தங்களுக்கும் இடையே உள்ள நட்பு, அதன் நெருக்கம் தெரிய வேண்டும் என்று தான் இவற்றையெல்லாம் நான் எழுத நேர்ந்தது.

அப்பொழுது தங்களுக்கு அதிகம் போனால் எட்டு அல்லது ஒன்பது வயதிருக்கும். எனக்கும் அதே வயதுதான். தங்களையும், தங்கள் தம்பிகள் இருவரையும் என் அப்பாதான் நான் படித்து வந்த பள்ளிக் கூடத்திலேயே சேர்த்தார். பள்ளிக் கூடத்தில் சேர்ந்த முதல் நாள் நிகழ்ச்சி தங்களுக்கு நினைவிருக்கும் என்றே நம்புகிறேன். அப்போது நீங்கள் சடை வைத்திருந்தீர்கள். பள்ளிக் கூடத்துக்குப் புறப்படுமுன், உங்கள் அம்மா உங்களுக்குத் தலைவாரி, சடை பின்னிவிடும் போதுதான், நான் புஸ்தகப் பையைத் தூக்கிக் கொண்டு உங்கள் வீட்டுக்கு வந்தேன். எலி வால் போல் நீண்டு, முனையில் ரிப்பன் வைத்துக் கட்டப்பட்ட தங்கள் சடையைப் பார்த்து நான் திடுக்கிட்டுப் போய் விட்டேன். பள்ளிக்கூடத்தில் பையன்களின் மத்தியில் நீங்கள் என்ன பாடு படப் போகிறீர்கள் என்பதை நினைத்து எனக்கு வயிறு என்னமோ செய்தது. இருவருமே ஒன்றாகப் புறப்பட்டுப் பள்ளி சேர்ந்தோம். வாயிலை மிதித்ததுமே

எனக்கு சொரேல் என்றது. பையன்கள் உங்களை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டும், தங்களுக்குள் என்னவோ பேசியவாறும் இருப்பதை உணர்ந்து உங்களை விட்டு இரண்டடி தள்ளி, நீங்கள் எனக்குச் சம்பந்தம் இல்லாதவர் போல் நடந்தேன். நமக்குப்பின் ஒரு கூட்டம். ‘எலி வால்’, ‘நாய் வால்’ என்று அமுங்கிய சப்தம். நீங்கள் மிரண்டு போனீர்கள். ஒரு துடுக்குப் பையன் உங்கள் ரிப்பனை இழுத்து விட்டான். அது அவிழ்ந்து தொங்கியது. எனக்கு ஓட வேண்டும் போல இருந்தது. நீங்கள் அழத் தயாரானீர்கள். ஒருவன் நிமிஷத்துக் குள் நோட்டிலிருந்து ஒரு பேப்பரைக் கிழித்து ஏரோப்ளேன் செய்து உங்களைப் பார்த்து விட்டான். அது உங்கள் கழுத்துக்குமேல், சடையில் புதைந்து நின்றது. நீங்கள் உங்கள் பதற்றத்தில் அதைக் கவனிக்கவில்லை. நான் ஓரக் கண்ணால் அதைக் கவனித்தேன். ‘யார் யாரோ தலையிலே ஆட்டுக் குட்டி மேயுது. போறவங்க வர்றவங்க சொல்லாதீங்க’ என்று ஒருவன் பாடினான். ஊர்வலமாக உங்களை அழைத்துப்போய் உங்கள் வகுப்பில் உங்களை உட்கார வைத்து விட்டு, நான் ஓடிப் போய்விட்டேன். வகுப்பின் ஜன்னல் கம்பிகளின் வழியாக ஒரு பெருங்கூட்டம் உங்களை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. மறுநாளே நீங்கள் கிராப் வெட்டிக் கொண்டீர்கள்.

மாலை வேளைகளில் நாம் பெரும்பாலும் ரயில்வே ஸ்டேஷன் மைதானத்தில்தான் இருப்போம். எங்கு நோக்கினும் எருக்கம்புதர்கள் வளர்ந்து கிடக்கும். எருக்கம் பூக்களை அமுக்கி அது டப்பென்று வெடிக்கும் சத்தம் கேட்டு மகிழ்வோம். மைதானத்துச் சுற்றுப்புற மதிலை ஒட்டி குறவர்கள் குடிசை போட்டிருப்பார்கள்.

மைதானத்தின் குறுக்காக வெட்டிப் போகும் தண்டவாளத் துக்கு அப்பால் குட்டையில் இறங்கி மீன்குஞ்சுகள் பிடிப்போம். குளத்தை மூடி கொடியும், இலையும் ஊதாப் பூக்களும் நிறைந்து கிடக்கும். முட்டி ஆழத்தில் நின்று கொண்டு, தண்ணீரைக் கரையில் அடிப்பதன் மூலம், ஓரம் ஒதுங்கும் மீன் குஞ்சுகள் மண்ணில் வந்து விழும். அவற்றைப்பிடித்து ஓட்டை பல்பில் போட்டுக் கொள்வோம். நூலில் கட்டி வீட்டில் தங்கவிடுவோம். சோடாத் தக்கையைத் தண்டவாளத்தின்மீது வைத்து விட்டு ஆறுமணி விழுப்புரம் ரயிலுக்குக் காத்திருப்போம். அந்த ரயில் கறுப்புத் தலையோடு நாக்கைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு, மாடு மாதிரி ஓடிக் கடக்கும். சோடாத் தக்கை மிதிபட்டுத் தட்டையாகி இருக்கும். பொத்தல் போட்டு, நூலிழுத்துச் சுற்றி விளையாடுவோம். இப்போது குளம் இல்லை. அது தூர்க்கப்பட்டு, மத்திய அரசின் கிடங்கு ஒன்று

அந்த இடத்தில் எழும்பிவிட்டது. ஒருவரும் மீன்குஞ்சுகளைப் பிடிக்க முடியாது. அவை ஏற்கெனவே செத்துப்போய் விட்டன.

நம் வீட்டிற்கு வலப்புறத்தில் மங்கையர்க்கரசி என்கிற பெண் இருந்தாள் அல்லவா? நீங்கள், நான், அவள் மூன்று பேரும் தானே ஒரு கோஷ்டி. அவள் வீட்டு வாசல் படியின் இரண்டு புறமும் திண்ணைச் சாய்மானம் கட்டப்பட்டிருக்கும். இரண்டு குதிரைகள் நிற்பதுபோல் இருக்கும். ஒன்றில் நானும், மற்றொன்றில் நீங்களும் அமர்ந்து கொண்டு 'கரிகாலன் விளையாட்டு' விளையாடுவோம். ஞாபகமிருக்கிறதா? பெல்ட் மாட்டும் கால் சட்டைப் பட்டியில், சவுக்குக் குச்சியைச் செருகிக்கொண்டு (நமக்கு அது கத்தி அல்லவா?) குதிரைமேல் உட்கார்ந்திருக்கும் பாவனையில், 'கரிகாலா! எடுத்துக் கொள் உன்வாளை! தடுத்துக் கொள் உன்சாவை!' என்று கூறிக் கொண்டே வாளை உருவுவீர்கள் நீங்கள். 'கரிகாலன் சொல்ல மாட்டான்! சொன்னால் செய்யாமல் விடமாட்டான்!' என்று நான் வசனம் பேசியபடி என் கத்தியை உருவுவேன். இருவருமே குதிரை மேல் உட்கார்ந்தபடி, சண்டை போடுவோம். நீங்கள் 'வீரப்பா' மாதிரி அபாரமாகச் சிரிப்பீர்கள். ஒருமுறை உங்கள் கத்தி இசகுபிசகாக என் வலது கண் ஓரம், காதுக் கருகில் குத்தி, இரத்தம் கொட்டத் தொடங்கியது. இந்த மங்கை ஓடிப்போய் வீட்டில் வத்தி வைக்கவே உங்கள் அம்மாவும், எங்கள் அம்மாவும் ஓடிவந்தார்கள். ரொம்பச் சின்னக்காயம். இரத்தம் வந்தது வாஸ்தவம்தான். என் அம்மாவுக்குத் தாங்கவில்லை. 'ஐயோ என் பிள்ளை' என்று அலற, உங்கள் அம்மா உங்களைப் பிடித்து ரெண்டு சாத்துச் சாத்தினாள். ஆட்டத்தில் ஆயிரம் குண்டு உடையும். விளையாட்டில் இது சகஜம் தான். இந்தப் பெரியவர்கள் இதையெல்லாம் பெரிசாக நினைக் கிறார்கள் பாருங்கள்!

இந்த மங்கையை இப்போது பார்க்க வேண்டுமே. அந்தக் காலத்தில் எவ்வளவு ஒல்லியாக, ரெண்டு சடை போட்டுக் கொண்டு, லட்சணமாக, ஒரு கன்றுக்குட்டி மாதிரி துள்ளித் திரிவாளே! இப்போது பார்க்க வேண்டும் அவளை. நான் போன வாரம் பார்க்க நேர்ந்தது. ரேஷன் கடையில் நின்று கொண்டிருந்தாள். குப்பைக் காகித மூட்டை மாதிரி உடம்பு. எப்பவும் 'முழுகாமல்' இருப்பவள் மாதிரி வயிறு, 'என்ன நடராஜா சௌக்கியமா' என்றாள். அப்புறம், 'உன் சினேகிதன் ராமு பெரிய தலைவனாயிட்டானாமே என்றாள். மக்கு. நாலு பிள்ளை பெற்றுக் கொண்டாள். ஒருமுறை, குதிரையில் வீற்றிருந்த உங்களை இறங்கச்

சொல்லி அவள் அடம்பிடிக்க, அதனால் நீங்கள் அவளை 'மங்கை... மங்கீ... மங்கீ... என்ற திட்ட, அவள் ஓங்கித் தன் பலம் கொண்ட மட்டும் குட்டு வைக்க, நீங்கள் தலையைப் பிடித்துக் கொண்டு பல நிமிஷங்கள் உட்கார்ந்துவிட்டீர்கள். கரிகாலன் விளையாட்டில் அவளை ராணியாகச் சேர்த்துக் கொண்டிருந்தும், கொஞ்சம்கூட நன்றி இல்லை பாருங்கள் அவளுக்கு. அப்புறம் இரண்டு நாட்கள் அவளோடு நீங்கள், உங்களுக்காக நான், 'காய்' விட்டிருந்தோம். அப்புறம் அவளே வந்து நம்மிடம் 'பழம்' விட்டாள் வெட்க மில்லாமல். இந்தப் பெண்களே விசித்திரமானவர்கள். விளையாடிக் கொண்டே இருப்பார்கள். திடீரென்று கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்வார்கள். திடீரென்று ஒரு குழந்தையை இடுப்பில் உட்கார வைத்துக் கொள்வார்கள். நம்மைப் பார்த்து. 'என்னடா... ஒழுங்கா படிக்கிறியா... உம்..." என்பார்கள்.

நாம் இருவரும் ஒரே வீட்டில், ஒரே கூரையின் கீழ் நாலைந்து வருஷங்கள் சேர்ந்து இருந்தோம். என் அம்மா சோறு போடப் பெரும்பாலும் எங்கள் வீட்டிலேயேதான் சேர்ந்து நாம் இருவரும் சாப்பிட்டிருக்கிறோம். எங்கள் வீட்டைவிட்டு, கீரைக்கடைச் சந்தில், சற்றுக் கூடுதலான வசதிகள் உள்ளதென்று, வேறொரு வீட்டிற்கு உங்கள் குடும்பம் குடிபோன பிறகுதான், நண்பரே, இப்போது நான் நினைக்கிறேன் நம் இருவர் பிரிவும் தற்காலிகமானதல்ல, நிரந்தர மானதென்பதும், நாம் இருவரும் வெவ்வேறு வாழ்க்கையைத் தேர்ந் தெடுத்துக் கொண்டுவிட்டோம் என்பதும், இது தவிர்க்க முடியாத தும்கூட, ஆயுள் முழுக்கச் சேர்ந்தே வாழ்ந்தாலும், கணவனும் மனைவியும் சேர்ந்தா வாழ்கிறார்கள், நட்பு கூட அது மாதிரிதான் போலும்.

நான் பள்ளி இறுதி வகுப்பு வரும் போது, சில நண்பர்களைச் சேர்த்துக் கொண்டு, திரு.வி.க. படிப்பகம் தொடங்கினேன். அதே சமயத்தில்தான் தாங்கள் அந்தப் பெரிய நடிகருக்கு ரசிகர் மன்றம் தொடங்கினீர்கள். எங்கள் படிப்பகம் ஓரளவு நன்றாக நடைபெறும் தருணத்தில், தாங்கள் ரசிகர் மன்றம் தொடங்கியதன் காரணமாக, எங்கள் படிப்பகத்தில் உள்ள அத்தனை பேருமே தங்கள் ரசிகர் மன்றத்தில் சேர்ந்துவிட்டார்கள். நான் ஒருவன் மட்டும் படிப்பகத் தின் புத்தகங்களை வாசிப்பவனாக ஆக்கப்பட்டேன்— எப்போதா வது காலை நேரங்களில் காலைப் பேப்பர் படிக்க வரும் இரண்டு கிழங்களைத் தவிர—

அதற்குப் பிறகு நாம் சந்தித்தது எப்போது? சீனப் போர் நடை பெற்ற போது, படிப்பகத்தின் சார்பில், வீதி வீதியாக நிதி வசூலித்துக் கொண்டு வந்தபோது தாங்களைச் சந்திக்க நேர்ந்தது. தங்கள் வீட்டுக்கு முன்னால் கம்பம் நட்டு கொடி ஏற்றி வைப்பதற்காகத் தலைவரை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தீர்கள். உங்களைச் சுற்றிக் கும்பல். முழுக்கை வெள்ளைச் சட்டையும், வேஷ்டியும் அணிந்தி ருந்தீர்கள். தோளில் துண்டு கூட இருந்ததாக ஞாபகம். ஒரு வளர்ந்த ஆளைப்போல நீங்கள் காட்சியளித்தீர்கள். நம்மில் முதல் வேஷ்டி அணிந்தவர் நீங்களே. என்னை நலம் விசாரித்தீர்கள். சகோதரிக்கு நல்ல இடத்தில் மாப்பிள்ளை பார்த்துக் கொண்டிருப்பதாகக் கூறினீர்கள். உங்கள் அம்மாகூட என்னை, 'வாப்பா' நடராஜா — வந்து காப்பி சாப்பிட்டுப்போ...' என்றார்கள். உங்கள் சகோதரி தூணில் அரை முகத்தை மறைத்தபடி 'வாங்கண்ணே' என்றது.

நான் பள்ளி இறுதித் தேர்வு எழுதித் தேறி, மேலே கல்லூரியில் சேர்ந்துவிட்டேன். நீங்கள் இறுதித் தேர்வு எழுதவேயில்லை. உங்களுக்கும் எனக்கும் உள்ள அடிப்படை வித்தியாசமே அந்த வயதிலேயே உங்களுக்கு உங்கள் லட்சியம் பிடிபட்டு விட்டதுதான். நடந்து சென்ற பாதை உங்களை எங்கு சேர்க்கும் என்பதை நீங்கள் அறிந்திருந்தீர்கள். அதற்கான உடை, நடை, பழக்க வழக்கங்கள் ஆகிய அனைத்தையும் திட்டமிட்டு உருவாக்கிக் கொண்டிருந்தீர்கள். ஆகவே வெற்றி பெற்றீர்கள். நானோ தயங்கித் தயங்கித், நடந்து, தப்போ என்று பயந்து, புறப்பட்ட இடத்துக்கே மீண்டும் வந்து நின்று கொண்டிருக்கிறேன். இன்னும் நடக்கவே தொடங்கவில்லை. நீங்கள் 'மரம்' என்றதும் அதை வெட்டி, அதனால் ஆகப்போகும் மேஜை, நாற்காலி, வீட்டுக்கு விறகு— என்று தொடர்ந்து செயல்பட்டீர்கள். நான் மரம் என்றதும் அதன் அழகு, குளுமை, பச்சை, உயிர் என்று யோசனையிலேயே நின்றுவிட்டேன். சமூகம் மேஜை நாற்காலி களையே விரும்பி நகர்கிறது. கனவுகளை அல்ல. இதைத் தெரிந்து கொள்ள 28 ஆண்டுகள் ஆயிற்று எனக்கு.

கடைசியாக நாம் சந்தித்துக்கொண்டது நான்கு வருஷங்களுக்கு முன் அல்லவா? இந்தச் சந்திப்பை நிச்சயம் தங்களால் மறக்க முடியாதென்றே நினைக்கிறேன். காண்டினென்ட் ஓட்டலுக்கு எதிரில் கடற்கரைக் கட்டைச் சுவரில் நான் உட்கார்ந்திருந்தேன். அலை, கடலின் ஆதிக்கத்தினின்றும் தப்பித்துக் கொண்டு வெளியே வர முயன்று கொண்டிருந்தது. கடல் அதன் கால்களைப் பிடித்து இழுத்துத் தன்னிடமே சேர்த்துக் கொண்டிருந்தது. மனிதனைப்

போலவே, அலைகளாலும் தப்பித்துப் போதல் என்பது நடவாத சங்கதியாக இருக்கும் துர்ப்பாக்கியத்தை நினைத்து வருந்தியவாறு நான் இருந்த நேரத்தில்தான் ஸ்கூட்டரை என் முன் கொண்டு வந்து நிறுத்தினீர்கள் நீங்கள்.

வண்டி புத்தம் புதுசு. எட்டாயிரம் ரூபாய் ஆகிறது என்றீர்கள். நீங்கள் எப்போதும் வெள்ளைச் சட்டைதான் அணிவீர்கள் என்பதை நான் அறிவேன். இவ்வளவு வெள்ளையாகச் சட்டை போட, சிலரால்தான் முடியும் போலும். தங்கள் எடை மிகவும் பாந்தமாக இருந்தது. தங்களைக் கண்டதும் நான் எழுந்த நின்று கொண்டேன். தாங்கள் உட்காரச் சொன்னீர்கள். மட்டுமல்லாமல் என் பக்கத்தில் வந்து உட்காரவும் செய்தீர்கள். வீட்டார் நலத்தை யெல்லாம் குறித்து விசாரித்தீர்கள். பிறகு 'வா போகலாம்' என்று சொல்லி, வண்டியின் பின்னால் என்னை ஏற்றிக்கொண்டு 'பாரு'க்குப் போனீர்கள். போகும் வழியில் நின்று கொண்டிருந்த போலீஸ்காரர்கள் உங்களுக்குச் சல்யூட் அடித்தார்கள். மிக உயர்ந்த பானமும், முந்திரிப் பருப்பும், எலும்பு நீக்கிய கோழி இறைச்சியும் அன்று நாம் சாப்பிட்டோம்.

நான் கல்லூரியில் பி.யு.சி. முடித்தபோது, தாங்கள் அந்த வட்டத்தின் தலைவராக மாறிவிட்டிருந்தீர்கள். நான் பி.ஏ. முடித்தி ருந்தபோது நீங்கள் நகரத்தின் முன்னணித் தலைவர்களின் ஒருவராக மாறிவிட்டிருந்தீர்கள். அத்தோடு நான் படிப்பை முடித்துக் கொண்டு வேலைக்கு முயற்சி செய்திருக்க வேண்டும். முட்டாள் தனமாக மேலும் படிக்கப் போனேன். படித்து முடிக்கையில் தாங்கள் தலைவர்களில் ஒருவராக மட்டுமல்லாமல். தங்களுக்கென்று ஆதரவாளர்கள், சிறு தலைவர்கள் எல்லாம் இருக்கும் மிகப்பெரும் மதிப்பிற்குரியவராக உயர்ந்துவிட்டீர்கள். அந்த 'பாரில்' நாம் சந்தித்த போது தாங்கள் தலைவராகவும், நான் இன்னும் வேலை தேடுபவனாகவும் இருந்தோம்.

'சிறு வயதில் கவிதை, கதை எல்லாம் எழுதுவாயே! இப்போதும் எழுதுகிறாயா? என்று கேட்டீர்கள்.

'எழுதாமல் இருக்க முடியவில்லை' என்று நான் சொன்னேன்.

'பைத்தியக்காரத்தனம். இதெல்லாம் வெத்து வேலை' என்றீர்கள். உண்மைதான். இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் தேர் செய்யும் தச்சனாகி விட்டேன். அரிவாள்மணை, கத்திப்பிடி, முக்காலி செய்திருக்க வேண்டும்.

'என்னைக்கூட எழுதச் சொல்லிக் கேட்கிறான்கள். இந்தப் பத்திரிகை ஆசிரியர்கள். எனக்குத்தான் நேரம் இல்லை' என்று அலுத்துக் கொண்டிர்கள். 'தங்களால் நன்றாகவே எழுத முடியும்' என்று நான் சொன்னேன். மேடையில் அற்புதமாகப் பேசும் உங்களால். எழுத முடியாதா என்ன? அப்போது, நான் சமீபத்தில் பத்திரிகையில் நீங்கள் பேசியதாகப் போடப்பட்டிருந்த வரியை எடுத்துச் சொன்னேன். 'யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்' என்று வள்ளுவர் கூறியதாக நீங்கள் பேசியதாக அதில் போட்டிருந்ததைச் சொல்லி, அது வேற ஓர் ஆள் — சங்க காலத்துப் புலவர் — என்று சொன்னேன். தங்களுக்கு எரிச்சல் வந்துவிட்டது. 'சொன்னவன் யாரானால் என்ன? விஷயம் தானே முக்கியம்? என்று நீங்கள் கேட்டீர்கள். சத்தியமான வார்த்தை. பாருங்கள்! இது தெரியாமல் போய்விட்டது எனக்கு. 'அது அவன் சொன்னது, இது இவன் சொன்னது என்று என்னத்துக்காகப் பிரித்துப் பார்க்கிறது? அதிகம் படித்ததால் வந்த ஆபத்து' என்றீர்கள். அதுவும் உண்மைதானே.

பாட்டிலில் பாதிக்குமேல் சாப்பிட்டிருந்தீர்கள். இடையில் பீர் வேறு சாப்பிட்டீர்கள். பேசிக் கொண்டிருக்கும் போதே திடீரென்று சிகரெட்டால் சட்டையின் கைப்பகுதியில் சுட்டுக் கொண்டீர்கள். இரண்டுமுறை அப்படிச் செய்தீர்கள். சிகரெட்டின் நெருப்பு வெள்ளைத் துணியைக் கருக்கி, பிறகு வட்டமாய் எரிந்த பொத்தல் விழுந்தது. நான் பதறிப்போய், 'ஏன்... ஏன்... இவ்வாறு செய்கிறீர்கள்' என்று கேட்டேன். எனக்கு என்னவோ போல் ஆகிவிட்டது. 'நான் படிக்காதவன் என்று தானே நீ நினைக்கிறாய்...!' என்று கேட்டீர்கள். சத்தியமாய் அப்படி நான் நினைக்கவேயில்லை என்று நான் சொன்னேன்.

நான் பொத்தல் விழுந்து போன தங்கள் அதிவெள்ளைச் சட்டையையே பார்த்துக் கொண்டிந்தேன். ஏறக்குறைய நூற்று ஐம்பது ரூபாய் பெறுமானமுள்ள சட்டை வீணாகி விட்டதே என்கிற கவலையில் நான் இருந்தேன். தாங்கள் உள்ளார்ந்த மௌனத்தில் இருந்தீர்கள். அப்போது, 'என்னை என்னவென்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்? ரசிகர்கள் சக்தி என்னவென்று நான் நிரூபிக்கத்தான் போகிறேன்...' என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தீர்கள். வெயிட்டரைக் கூப்பிட்டு, 'மூன்று எக்ஸ் ரம்' கொண்டு வரச் சொன்னீர்கள். 'வேண்டாமே... இது போதுமே...' என்றேன் நான். 'சின்னப் பையன்... உனக்கொண்ணும் தெரியாது...' என்று உரிமை

யுடன் கண்டித்தீர்கள். கால் பாட்டில் ரம்மையும் நீங்களே கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பருகி முடித்தீர்கள்.

என்னை மிகவும் மன்னிக்க வேண்டும். அடுத்து நீங்கள் செய்த தற்கும் எனக்கு அர்த்தம் விளங்கவில்லை. திடுமென மேசைக்குக் கீழே, தரையில் உட்கார்ந்து கொண்டீர்கள். தீக்குச்சிகள், துணுக்கு எரிந்த சிகரெட்டுகள், சாம்பல், அழுக்கு எது பற்றியும் நீங்கள் கவலைப்படவில்லை. எனக்கு மிகவும் சங்கடமாகிவிட்டது. 'அடடே... மேல வாங்க... மேல வாங்க... நீங்க அங்கெல்லாம் உட்காரக் கூடாது...' என்று மன்றாடினேன். நீங்கள் கேட்பதாய் இல்லை. எனவே நானும் கீழே தங்களுக்கு எதிரே தரையில் உட்கார்ந்து கொண்டேன். யாராவது பார்த்தால் என்ன நினைப்பார்கள் என்றிருந்தது எனக்கு.

அன்பார்ந்த நண்பரே... எனக்கு உதவுங்கள். நேரில் அன்று தாங்கள் வாக்களித்தபடி, தலைநகரில் ஏதாவது ஒரு வேலை வாங்கித் தாருங்கள். அப்பா, முன்போல் இல்லை. முடங்கிப் போய் விட்டார். அக்காள் நிலைதான் உங்களுக்குத் தெரியும். குடிகாரப் புருஷன். அர்த்தமில்லாத வாழ்வு. ஒரேயடியாகக் குழந்தைகளோடு வீட்டுக்கே வந்துவிட்டாள். கடைசித் தங்கைக்குக் கல்யாணம் செய்து வைக்க வேண்டும். குடும்பத்தைத் தாங்கும் பொறுப்பு எனக்கு வந்து விட்டது. ஏதாவது ஒரு வேலை வாங்கிக் கொடுத்தால் நாங்கள் பிழைத்துப் போவோம்.

என் தகுதி, பிறந்த தேதி முதலான விவரங்களையும், மனுப் போட்டிருக்கும் நிறுவனங்களின் முகவரிகளையும் இத்துடன் இணைத்துள்ளேன். தாங்கள் மனம் வைத்தால் அரை மணியில் எனக்கு விடிந்துவிடும். நேரில் எனக்கு வாக்குறுதி கொடுத்ததை நிறைவேற்றுவீர்கள் என்று நம்புகிறேன்.

அன்பார்ந்த செயலாளரே... தாங்கள் இதைப் படிக்க நேர்ந்தால், தலைவருக்கும் எனக்கும் எவ்வளவு நெருக்கம் என்பதை அறியலாம். வழக்கம்போல, தாங்களே, 'கவனிக்கப்படும்' என்று எழுதி விடாமல், தலைவருக்கு இக்கடிதத்தைக் கொடுக்கவும்.

என் கடைசி நம்பிக்கை தாங்கள்தாம். தங்கள் பதிலை எதிர் நோக்கிக் காத்திருக்கும், தங்கள் இளமைக்கால நண்பன், எஸ். நடராஜன்.

1986